Віхті Сад

Є немічна весна, апатія без краю,
і обриси тремкі, і це стрімке перо;
Самотний мед гіркий, а іншого немає
У світі, де реве та стогне Ахеронт.

Божественний Платон в гімнасії порожнім
Сумує крадькома за юністю душі
І вгадує себе у діві перехожій,
П'ючи інакшу стать і розкоші чужі.

І дівич, і кентавр, ти знав багато весен,
Але оця найтонш наслідує Її
Розтулені вуста, заледь розпуклі перса,
Печальні сірі очі, подібні до твоїх.

Дощі, дощі, дощі — із присмаком Еллади,
З архаїкою снів, де скрапує вино,
Червоне і п’янке, мов перша кров Троянди,
Яка не порятує згасаючий еон.
Рік триста сорок сьомий. Діброви Академа.
Тендітний аромат. Остання зі спокус.
І ти, старий Платон, у присмерках квітневих
Накреслюєш хреста на мокрому піску.